

ранитѣ, на робитѣ и беднитѣ—и вие ще бждете пометени предъ Него, като простъ прахъ отъ слама... И вашиятъ градъ и царството на безсраменъ разкошъ, развратъ и безбожие ще минатъ като сънъ и на това мѣсто ще се издигне ново царство, и ще се издигнатъ нови олтари въ името на Бога на любовта, на мира и правдата. И както въ вашитѣ срамни игрища диви звѣрове разкъсватъ тия, които вѣрватъ въ Бога на любовта, така и паметта за васъ ще бжде разкъсана отъ безпристрастното време, което не знае да съжالياва.

— Но той започва да говори дързости, промърмори сенаторътъ. Всички тия мимове и актьори сж такива. Щомъ човѣкъ малко имъ даде лице, тѣ се забравятъ. Презрѣни, безочливи хора!

Кесарьтъ все още слушаше търпеливо смѣлата и нечувана въ тия стени речъ на мима, но въ очитѣ му вече почнаха да блѣска въ мрачни огньове.

IV.

— Гнѣсенъ, безбоженъ Римъ! Гнѣздо на всѣка мръсота, зло и насилия! Пъкълъ на пъклитѣ, който изпуска пламъкъ и тлѣние и който изгаря съ нечистото си дихание кроткитѣ и чисти цвѣта на Божията истина, на които е опредѣлено да цвѣтнатъ въ страдание и скръбъ, за да се изпълни чашата на Господното дълготърпение. Ти си кладенецъ на нечути страдания и въпиюще проклятие! Ще дойде день и надъ тебе ще се изпълни наказанието Божие, задето си билъ глухъ къмъ възвестената истина и се смѣеше надъ нейното откровение. Въ името на Тогсва, Който възсия току преди малко надъ главата на презрѣния палячо и му отвърза очитѣ и сърдцето, азъ ви проклинамъ, васъ, езически червеи, които гризятъ гниещия въ развратъ Римъ!

Посрѣдъ гоститѣ се дигна глухо роптание, което скоро премина въ високъ шумъ отъ негодувание.

— Той премина всѣка мѣрка на позволеното . . . Той е пиянъ . . . Той е полудѣлъ . . . чуха се отъ всички страни глухи гласове.

— Не е възможно да се допуска подобна точностъ въ художествено изображение, казваха други по-спокойни гости. Тоя глупакъ много го прекали въ своето вдъхновение. Съвсемъ е забравилъ де се намира . . . Трѣбва да се спре . . .

— И тебе, кесарю, те отблъска отъ лицето си Тоя, Който седи на престола на небесата . . . — продължи Амфилохъ.

Но кесарьтъ стана, грозенъ като облакъ.

— Стига! извика той.